

И. Не ся надѣвамъ, че ще мога, но да ся опытамъ.

(Иванчо издига камъкъ-тъ съ рѣцѣ-тъ си; донося го при трапѣ-тъ, и го хвърля на другѣ-тъ странѣ въ нивѣ-тъ.)

М. Добрѣ направи, но бѣше тежкѣ: не бѣше ли?

И. Наистинѣ, мамо, но рѣшихъ ся да го хвърлиѣ, и като го зѣхъ въ рѣцѣ-тъ си, хвърлихъ го съ всичкѣ-тъ си силѣ; и така отиде: не щѣ обаче да ся опытувамъ да го хвърлямъ пакъ, защото мя заболѣхъ мышцѣ-ты ми.

М. Земи онова малко-то камъче и го хвърли оттатакъ трапѣ-тъ.

И. Ето какъ отива, мамо, хвърлихъ го де-сятъ пѣти по далечъ.

М. Когато хвърли камъче-то заболѣ ли тя мышца-та?

И. Никакъ почти не мя заболѣ: дигнахъ рѣкѣ-тъ си, тласнахъ го нататакъ, и като отворихъ пѣрсты-ты си, то изведнѣждъ исхвъркна изъ рѣкѣ-тъ ми.

М. Турни рѣкѣ-тъ си на главѣ-тъ си.

И. Турнахъ ѣ.

М. Заболѣ ли тя рѣка-та ти като направи ты това?

И. Не мя заболѣ никакъ, само поискахъ да иде рѣка-та ми, и тя самоволно отиде тамъ.

М. Когато зѣ голѣмия-тъ камъкъ, и го хвърли оттатакъ трапѣ-тъ, усѣти ли ся че си